

Скоро той се намѣри изъ вѣнъ него и улови мѣнастирския пѣтъ. Около му природата дълбоко вече сиѣше. Орѣшациѣ и шубрѣкитѣ край пѣтя, мѣтно слѣни съ другитѣ прѣдмети, шушнѣхъ сълниво; глухото бухтение на далечнитѣ планински скокове се разливаше изъ тишината, като песъ на нѣкоя нечуена серафимска пѣсенъ въ небесата. Тѣмния грамаденъ обликъ на Стара-Планина, докарванъ близо отъ нощния мракъ, се издигаше мълчаливо въ звѣздитѣ.

Огняновъ се спрѣ при голѣмата мѣнастирска порта и потропа. Слѣдъ малко единъ ратай попита кой е, и му отвори. Той се назова чичо на дяконѣтъ. Двѣ силни мѣнастирски песета се хвърлихъ възъ нощния гостъ, но, като го познахъ, завъртѣхъ опашкитѣ си. Той миѣ тихо и втората мѣнастирска врата, която води къмъ вжтрѣшния дворъ, миѣ край двѣтѣ тополи и чукнѣ на вратката на дяконовата килийка.

Тя се отвори.

— Кой си? попита дяконѣтъ, като не позна изъ прѣвъ пѣтъ Огнянова така прѣдрѣшенъ; па изведиѣжъ се хвърли на вратѣтъ му.

— Бойчо, Бойчо, ти ли си? И бѣднияѣ Викентий се просълзи отъ радостъ. Той го обсипа съ въпроси. Огняновъ му расправи вкратцѣ всичко, па завърши:

— Но азъ идѣ при тебѣ за друга работа, не да ти расказвамъ историята си. Викентий го погледѣ позачуденъ.

— Наистина, какво те гони насамъ по тоя часъ?

— Бѣди спокоенъ, сега не ти просѣ прибѣжище, както прѣди една година, а друга една услуга — не за мене, а за дѣлото... Единъ подвигъ ще ти искамъ.

— Казвай, каза Викентий тревожно.

— Отецъ Иеротей какво прави?

— Влѣзе въ черква на молитва, както всекога, отговори зачудено Викентий на въпроса. Огняновъ помисли.

— Ще се забави ли тамъ много?